

ТУЖБА

ПОВЕРНИКА ЗА ЗАШТИТУ
РАВНОПРАВНОСТИ

ТИМ „ДРАГА ЉОЧИЋ“

Вишем суду у Београду

Тужила: Бранкица Јанковић,
Повереница за заштиту равноправности,
Булевар краља Александра 84,
11000 Београд

Тужени: Финансисмо Глобал,
Саве Ковачевића 144, 11000 Београд,
чија је заступница генерална директорка
Наташа Крстић

Повереница за заштиту равноправности, на основу чл. 46. ст. 1. у вези са чл. 43. ст. 1. т. 1, 2, 3. и 5. Закона о забрани дискриминације („Сл. гласник РС“ бр. 22/2009 и 52/2021; у даљем тексту ЗЗД), у складу са овлашћењем прописаним чл. 33. ст. 1. т. 3. ЗЗД, покреће ову стратешку парницу како би подигла свест јавности о дискриминацији којој су изложена раније осуђивана лица, као посебно рањива категорија. У циљу заштите конкретног лица, али и спречавања будуће дискриминације осуђеника, Повереница подиже

ТУЖБУ

Предмет спора: заштита од дискриминације

Вредност предмета спора: 15.000 динара

(У складу са чланом 28. Закона о судским таксама)

3 примерка, 2 прилога

1. Повереница за заштиту равноправности, као самосталан и независан државни орган, подиже тужбу пред Вишим судом у Београду. Стварна надлежност вишег

- суда у грађанскоправним споровима у области дискриминације предвиђена је чл. 25. ст. 1. т. 7. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 10/2023). Месно је надлежан Виши суд у Београду, како по правилима о општој, тако и по правилима о посебној (елективној) месној надлежности из чл. 42. ЗЗД.
2. Повереница је ослобођена обавезе плаћања судских такси, као државни орган, у складу са чл. 9. ст. 1. Закона о судским таксама („Сл. гласник РС“, бр. 28/94, 53/95, 16/97, 34/2001 - др. закон, 9/2002, 29/2004, 61/2005, 116/2008 - др. закон, 31/2009, 101/2011, 93/2012, 93/2014, 106/2015 и 95/2018).
  3. Тужилја изјављује да, у смислу чл. 33 ст. 3. ЗЗД, не постоје процесне сметње за покретање поступка, с обзиром на то да поступак пред судом по истој ствари није већ покренут или правноснажно окончан, као и да за обраћање суду има сагласност подносиоца притужбе.
  4. У складу са чл. 303. ст. 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - др. закон; у даљем тексту ЗПП), тужилја предлаже суду да временски оквир парнице обухвати два рочишта, на којима ће се извести докази читањем исправа и саслушањем странке и сведока, и да се поступак оконча у року од четири месеца, у складу са начелом хитности овог поступка, према чл. 41. ст. 3. ЗЗД.
  5. Повод за покретање ове парнице јесте притужба коју је 08.05.2023. године господин Данијел Марковић из Београда поднео Повереници за заштиту равноправности, сматрајући да је дискриминисан у области запошљавања на основу осуђиваности као личног својства. Наиме, подносилац притужбе пријавио се дана 09.03.2023. године на конкурс за посао, оглашен од стране туженог, предузећа „Финансисмо Глобал“, са седиштем у Београду, за позицију „Виши пословни консултант за мала и средња предузећа“. Својим знањем и радним искуством испунио је тражене услове конкурса, због чега је успешно прошао три круга конкурса. На финалном разговору, који је такође успешно окончан, саопштено му је да је једини који је испунио све услове конкурса, као и да је био најбољи на тестирањима. На том састанку му је уједно понуђено да потпише уговор о раду, након првомајских празника.

**Доказ: Притужба Данијела Марковића,
саслушање сведока Данијела Марковића.**

6. Тужени је након првомајских празника обавестио телефонским путем подносиоца притужбе да не жели да га запосли. Као разлог за одбијање изричито је навео чињеницу да је подносилац притужбе био осуђиван пре тринаест година. Према наводима туженог, он је овај податак сазнао путем интернет претраге. Тај разлог је тужени навео и у одговору на притужбу.

**Доказ: Притужба Данијела Марковића,
Изјашњење на притужбу.**

7. Подносилац притужбе извршио је кривично дело Злоупотреба овлашћења у привреди, које је било прописано чл. 238. ст. 1. т. 2. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, 85/2005-30, 88/2005-51 - испр., 107/2005-171 - испр., 72/2009-53, 111/2009-36, 121/2012-3, 104/2013-3, 108/2014-3). Подносиоцу притужбе била је изречена условна осуда, која није опозвана. Наведено дело, након измена Кривичног законика, више није инкриминисано.
8. Тужила је приликом разматрања притужбе Данијела Марковића проценила да је покретање парнице у овом случају стратешки важно и неопходно. Поводом сличних случајева дискриминације осуђених лица, тужила је као државни орган који се бави заштитом грађана и грађанки Републике Србије од дискриминације, раније већ давала мишљења и препоруке. Међутим, пракса показује да свест послодаваца и друштва још увек није на задовољавајућем нивоу, те да се осуђена лица и даље суочавају са дискриминацијом, посебно приликом остваривања права на рад. Парницу видимо као одлучујући корак у борби против дискриминације, којим ће се утицати на свест грађана и остварити генерална превенција.
9. Важност покретања ове парнице и доношења усвајајуће пресуде лежи и у чињеници да су бивши извршиоци кривичних дела препознати као категорија теже запошљивих лица у Акционом плану за период од 2021. до 2023. године за спровођење Стратегије запошљавања у Републици Србији за период од 2021. до 2026. године („Сл. гласник РС“, бр. 30/2021). Поред тога, тужила је раније већ указивала на проблем са којим се осуђивана лица суочавају приликом запошљавања, с обзиром на предрасуде и стереотипе, као и на недостатак постпеналне помоћи и недовољну подршку од стране државе и њених органа. Ради побољшања њиховог положаја на тржишту рада, тужила је упутила препоруку Националној служби за запошљавање да изврши процену стања на евиденцији незапослених лица, процену подстицајних мера запошљавања

раније осуђених лица, као и да интензивније укључи ову категорију теже запошљивих лица у мере активне политике запошљавања (Препорука мера Националној служби за запошљавање бр. 021-01-909/2023-02).

10. У прилог томе да се бивши осуђеници суочавају са потешкоћама приликом реинтеграције у друштво говори и истраживање урађено од стране Института за криминолошка и социолошка истраживања: од укупног броја испитаника (568), њих (356) 62,7% су повратници (*Експертско истраживање и анализа поврата у Републици Србији*, И. Стевановић, Ј. Међедовић, Б. Петровић & Н. Вујичић, 2018). Резултати истраживања показују да више од половине испитаника (56,7%) сматра да ће, као бивши осуђеници, бити дискриминисани у остваривању својих права тако што очекују да ће имати проблем приликом запошљавања и на послу, као и да ће наићи на неразумевање и осуду од стране других људи (*Живот после затвора*, Ј. Срњић, Н. Ковачевић, 2014). Чак и најбољи третман у установи не може имати трајни позитиван утицај на осуђено лице, уколико након издржавања казне друштво није спремно да га прихвати и помогне му (*Помоћ одпушћеним обсојенцем при укључевању у дрзбо кот дел индивидуалнега превзгојнега програма мед престаянјем запорне казни ин по одпусту на протост*, Т. Кланџар, 1993).
11. Положај раније осуђиваних лица у поступку тражења запослења био је предмет анализе и у Редовном годишњем извештају Повереника за заштиту равноправности за 2022. годину. У Извештају је истакнуто да, уколико због раније осуђиваности грађани не могу да пронађу посао, њихов положај ће се временом само погоршавати и можда их поново одвести у извршење нових кривичних дела, што је вишеструко штетно и за друштво и за то лице, о чему сведочи број повратника. (Редовни годишњи извештај Повереника за заштиту равноправности за 2022. годину, стр. 28).
12. Конкретан акт дискриминације уперен је против лица које припада посебно осетљивој групи лица (United Nations System Common Position on Incarceration, 2021, р. 1). Зато је циљ ове тужбе, поред остваривања права на заштиту од дискриминације, указивање јавности на потребу за интензивнијом заштитом и мерама подршке како би се раније осуђивана лица успешно реинтегрисала и постала корисни чланови друштва. То је, истовремено, у интересу ових лица и у интересу друштвене заједнице.

13. Устав Републике Србије („Сл. гласник РС“, бр. 98/2006 и 115/2021) у чл. 21. забрањује посредну и непосредну дискриминацију по било ком основу, а чл. 60. јемчи право на рад и доступност свих радних места, свима, под једнаким условима. Забрана дискриминације конкретизована је ЗЗД, који непосредну дискриминацију у чл. 6. дефинише као ситуацију у којој се лице или група лица, због свог личног својства, било којим актом, радњом или пропуштањем, стављају у неповољнији положај, или би могли бити стављени у такав положај. ЗЗД међу стварним, односно претпостављеним својствима по основу којих је забрањена дискриминација наводи и осуђиваност (чл. 2. ст. 1. т. 1. ЗЗД).
14. Даље, као посебан случај дискриминације, чланом 16. ст. 1. ЗЗД забрањена је дискриминација у области рада као нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада, међу којима су и право на рад и заштита од незапослености. Такву заштиту, према ставу 2. овог члана, ужива и лице које тражи посао, што је категорија којој припада подносилац притужбе. Исту забрану садржи и Закон о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017 - одлука УС, 113/2017 и 95/2018 - аутентично тумачење), који у чл. 20. изричито наводи да је дискриминација забрањена, између осталог, у односу на услове за запошљавање и избор кандидата за обављање одређеног посла.
15. Тужени је понудио подносиоцу притужбе да уговор о раду потпише након првомајских празника, а потом га обавестио да га неће запослити јер „није прикладно да послове пословног консултанта обавља лице осуђено за кривично дело у области привреде”. Тиме је тужени изричито навео да је разлог због кога подносилац притужбе није запошљен чињеница да је раније био осуђиван.

**Доказ: Изјашњење на притужбу и
саслушање туженог.**

16. С обзиром на околности овог случаја и поступање туженог, тужила тврди да такво поступање представља акт непосредне дискриминације лица приликом запошљавања на основу осуђиваности. У својој пракси Европски суд за људска права (у даљем тексту ЕСЉП) установио је тест на основу кога се утврђује да ли је дошло до дискриминације. Како би се утврдила дискриминација у смислу чл. 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, на подносиоцу представке је да докаже да ли постоји различит третман лица у истим или сличним ситуацијама. Након утврђивања разлике у третману, на

туженој држави је да докаже да је таква разлика била објективно оправдана, односно да је служила остваривању легитимног циља, а затим и да ли су средства употребљена за његово остваривање сразмерна циљу којем се тежи (Belgian Linguistics case, 1474/62, 1677/62, 1691/62, 1769/63, 1994/63, 2126/64, I V. § 10; Thlimmenos v. Greece, 34369/97, § 46).

17. Одредбе ЗЗД прописују сличан тест утврђивања дискриминације. Утврђивање различитог третмана објашњавају одредбе о постојању непосредне и посредне дискриминације. Непосредна дискриминација ничим се не може оправдати (чл. 6. ЗЗД). Међутим, када је реч о дискриминацији у области рада, према чл. 16. ст. 3. ЗЗД неће се сматрати дискриминацијом прављење разлике, искључење или давање првенства због особености одређеног посла, код кога је лично својство одлучујући услов за обављање тог посла, и то само ако је сврха која се тиме жели постићи оправдана.
18. У конкретном случају, тужени је био спреман да запосли подносиоца притужбе све до тренутка када је сазнао за његову претходну осуђиваност. Да подносилац притужбе није осуђиван, био би запослен. Другим речима, тужени би запослио особу истих квалификаторних способности као подносилац притужбе, а која није осуђивана. Из наведеног разлога постоји различит третман лица искључиво на основу личног својства осуђиваности.
19. Друго је питање постојање легитимног циља за различити третман, односно да ли је лично својство одлучујући услов за обављање одређеног посла. Осуђиваност може бити сметња за заснивање радног односа, уколико је таква правна последица осуде прописана законом, а „у циљу заштите интереса послодавца и друштвене заједнице да учиниоци појединих кривичних дела не обављају послове који су у вези са тим кривичним делима“ (*Осуђиваност радника као сметња за заснивање радног односа*, Љ. Ковачевић, 2023, стр. 97). Међутим, само закон може прописати правне последице конкретних осуда за кривична дела, према чл. 94. ст. 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005 - испр., 107/2005 - испр., 72/2009, 111/2009, 121/2012, 104/2013, 108/2014, 94/2016 и 35/2019; у даљем тексту КЗ). Не постоји посебан закон који прописује услов неосуђиваности за кривична дела у области привреде у односу на послове консалтинга. Неосуђиваност за одређена кривична дела као одлучујући услов за обављање одређеног посла мора бити прописана законом, и само тада прављење разлике због осуђиваности може бити узето у обзир због

особености посла.

20. Тужени је одбио да запосли подносиоца притужбе, правдајући своје поступање заштитом интереса агенције и клијената. Још једном, тужени приликом одбијања подносиоца притужбе за заснивање радног односа није навео да подносилац притужбе не испуњава услове за рад, но сопствени став да “није прикладно” да подносилац притужбе као раније осуђивано лице буде запослен на конкретном радном месту. Међутим, законом није прописана таква правна последица осуде за кривична дела из области привреде и тужени је не може самостално наметати.
21. Законска рехабилитација наступа уколико лице коме је изречена условна осуда у време проверавања и у року од годину дана након проверавања не учини ново кривично дело (чл. 98. ст. 2. т. 2. КЗ). Притом, подаци о ранијој осуђиваности се бришу након наступања законске рехабилитације и након брисања се не могу никоме откривати (чл. 97. ст. 1. и чл. 102. ст. 6. КЗ). У конкретном случају подносилац притужбе ни за време проверавања, које је трајало две године, дакле до 2013. године, а ни након тога, није учинио ново кривично дело, што значи да се према закону сматра неосуђиваним лицем. Стога, у случају да је тужени био овлашћен да тражи податке из казнене евиденције за подносиоца притужбе (чл. 102. ст. 3. КЗ), добио би званичну информацију од надлежних државних органа да је подносилац притужбе неосуђивано лице. Подносилац притужбе трпи дискриминацију јер и оправдана сврха за прописивање услова неосуђиваности за обављање конкретног посла би нужно престала наступањем законске рехабилитације. Временски рок за брисање података о осуђиваности је прописан законом и нико га не може самовољно мењати.

Доказ: Предлажемо суду да по службеној дужности прибави Уверење из казнене евиденције МУП за Данијела Марковића.

22. Примењујући тест дискриминације установљен у пракси ЕСЉП и руководећи се релевантним одредбама ЗЗД, тужила тврди да је подносилац притужбе жртва непосредне дискриминације, која се не може оправдати легитимним циљем. Осуђиваност као лично својство само законом може бити прописана као ограничење права на рад (правна последица осуде). Такво ограничење у погледу подносиоца притужбе не постоји. Средства употребљена за остваривање циља заштите интереса туженог и његових клијената нису сразмерна том циљу јер је

сврха прављења разлике, у случају подносиоца притужбе, престала наступањем законске рехабилитације.

23. Пракса тужиље бележи сличне случајеве дискриминације. У Мишљењу бр. 07-00-173/2022-02 поводом притужбе АА против привредног друштва ББ, утврђена је повреда права подносиоца притужбе којем је у електронској преписци, поводом закључења уговора о раду, затражено да достави потврду о неосуђиваности. У Мишљењу бр. 07-00-606/2013-01 поводом притужбе М.ж.п.д. против привредног друштва М.с.г. из Б, и у Мишљењу бр. 07-00-134/2016-02 поводом притужбе М.Ж.П.Н. из Б. против привредног друштва „К.“ д.о.о. Н, тужиља је утврдила повреде права подносиоца притужби јер су онлајн формулари за посао захтевали, између осталих, и податке о осуђиваности. У сва три случаја јасно је истакнуто да податке о осуђиваности може да тражи послодавац, у складу са одредбама КЗ, под условом и само онда када је осуђиваност препрека за обављање конкретног посла.
24. Тужиља подсећа да чл. 2. Закона о извршењу кривичних санкција („Сл. гласник РС“, бр. 55/2014 и 35/2019) прописује да је циљ извршења кривичних санкција следећи: успешна реинтеграција осуђених у друштво. Крајњи циљ издржавања казне мора бити враћање осуђеног лица у нормалан друштвени живот. Међутим, како су друштвени механизми реинтеграције за сада недовољни, а предрасуде и препреке бројне, раније осуђивана лица сусрећу се са низом проблема материјалне, социјалне и психолошке природе (друштвени дијалог, „Рехабилитација, ресоцијализација и реинтеграција бивших осуђеника – пут до корисног члана друштва“, 2023). У конкретном случају сврха извршења кривичне санкције није остварена, с обзиром на то да подносилац притужбе и десет година након извршења кривичне санкције, нема могућност реинтеграције у нормалан друштвени живот.
25. Сврха условне осуде јесте да се према учиниоцу лакшег кривичног дела не примени казна ако се може очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на њега да у будућности не врши кривична дела (чл. 64. ст. 2. КЗ). У конкретном случају, након протекла времена проверавања подносилац притужбе је својим понашањем је показао да је остварена сврха изречене мере - није учинио ниједно ново кривично дело. У прилог овој тврдњи говоре чињенице да је у периоду од 2017. до 2019. године подносилац притужбе похађао мастер студије пословне администрације у Шведској, као и да је од 2019. до 2022. био

запослен на пројекту једне невладине организације на позицији саветника за развој предузетништва у руралним срединама, где је његов радни однос престао завршетком пројекта.

Доказ: Саслушање сведока Данијела Марковића.

26. Као што је тужилца већ указала, према чл. 98. ст. 2. т. 2. КЗ, у односу на изречену кривичну санкцију подносиоцу притужбе наступила је законска рехабилитација и он се према закону сматра неосуђиваним лицем. Међутим, иако се сматра неосуђиваним лицем и иако је сврха изречене му условне осуде очигледно остварена, подносиоцу притужбе је одузета прилика да оствари своје право на рад без дискриминације и осуде средине. То значи да прокламована сврха извршења кривичних санкција – успешна реинтеграција раније осуђиваних лица у друштво – у случају подносиоца притужбе није могућа због отпора туженог према њему.
27. Тужилца указује и на шири, европски контекст дискриминације лица по основу осуђиваности. У случају *Thlimmenos v. Greece*, ЕСЈП је закључио да *a priori* захтеви о неосуђиваности представљају повреду чл. 14. Европске конвенције за заштиту људских права (*Thlimmenos v. Greece*, 34369/97, 06/04/2000, § 48). Поред тога, заузет је јасан став да, с обзиром да је апликант већ издржао изречену му кривичну санкцију, неоправдано је и несразмерно да поново буде кажњен кроз немогућност запослења (*Thlimmenos v. Greece*, 34369/97, 06/04/2000, § 47). У конкретном случају, несразмерно је да се подносилац притужбе поново кажњава за дело које је извршио пре тринаест година.
28. Подаци о ранијој осуђиваности су осетљиви лични подаци. То потврђује и Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности (*Заштита података о личности у области радних односа*, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, 2018, стр. 39 и 40), као и Комитет министара Савета Европе (Recommendation no. R (89) 2 of the Committee of Ministers to Member States on the protection of personal data used for employment purposes). Послодавац би такве податке могао да обрађује само ако би законом био прописан услов неосуђиваности за неко радно место, што није случај са радним местом за које се подносилац притужбе пријавио. Чак и када би послодавац прописао такав услов, потребно је да буде прецизно одређено на која кривична дела се он односи, како не би дошло до дискриминације лица (Мишљење Повереника за заштиту равноправности на Предлог уредбе о

ближим условима за пружање квалификованих услуга од поверења, бр. 110-00-1/2018-02). Тај услов ће се, свакако, односити само на лица према којима још увек трају правне последице осуде, јер се, престанком њиховог трајања и наступањем законске рехабилитације, сматрају неосуђиваним лицима (чл. 97. КЗ).

29. Право на приватан живот, гарантовано чл. 8. Европске конвенције за људска права, обухвата и право да подаци о претходној осуђиваности буду обрисани. У случају *M. M. v. UK*, ЕСЉП је утврдио повреду права на приватан живот подносиоце представке, која није могла да се запосли јер је податак о полицијској опомени био у њеном досијеу и након дванаест година (*M. M. v. The United Kingdom*, 24029/07, § 188, 189). Посебно је истакнуто да подаци у казним евиденцијама треба да буду обрисани, након престанка сврхе њиховог прикупљања (*M. M. v. The United Kingdom*, 24029/07, § 205–207).
30. Право на брисање старих података о личности, или право на заборав, гарантовано је и чл. 17 Опште уредбе о заштити података (General data protection regulation 2016/679, OJ L 119, 04.05.2016; cor. OJ L 127, 23.5.2018). У случају *Google Spain v. AEPD and Mario Costeja Gonzalez*, Суд правде Европске уније је утврдио да се право на заборав примењује и на информације на интернету које више нису релевантне и које су застареле (62012CJ0131, 2014, § 72). У вези са тим, закључио је да оператори претраживача имају обавезу да бришу застареле информације, чак и ако су публикације таквих информација законите (62012CJ0131, 2014, § 88). Подносиоц притужбе поднео је одговарајуће захтеве да подаци о њему, стари тринаест година, буду избрисани са интернета. С обзиром на наступање законске рехабилитације, ови подаци су изгубили правну важност за све државне органе, те *argumentum a maius ad minore*, и за све приватноправне субјекте.
31. Тужени је извршио акт дискриминације подносиоца притужбе на основу незаконито прикупљених података о личности. Обрада података је законита уколико постоји правни основ за њено чињење, уколико је лице чији се подаци прикупљају о томе обавештено, уколико је сврха обраде података унапред конкретно одређена и законита, уколико су подаци који се прикупљају тачни и ажурирани, када је то неопходно, и уколико је лице обавештено о правним средствима своје заштите (чл. 5. Закона о заштити података о личности, „Сл. гласник РС“, бр. 87/2018). У случају подносиоца притужбе, тужени је обраду

података вршио незаконито, без претходно утврђене конкретне сврхе обраде података и врсте података о личности коју обрађује, што је начин који се у пракси туженог сматра „уобичајеном провером“. На крају, тужени током спровођења незаконите обраде није водио рачуна о тачности података, с обзиром на то да се подносилац притужбе, тринаест година након медијских информација које је тужени прикупио, сматра неосуђиваним лицем. Подносилац притужбе је дискриминисан због података о личности које је тужени незаконито и неажурно обрадио.

32. На основу свега наведеног, тужиља сматра да је учинила вероватним да је тужено предузеће „Финансисмо Глобал“ извршило радњу дискриминације на основу личног својства осуђиваности, те да сада, у складу са чл. 45. ст. 2. ЗЗД, тужени сноси терет доказивања да није дошло до дискриминације. Тужиља подсећа да акт непосредне дискриминације није могуће оправдати легитимним циљем, као и да се тужени не може ослободити одговорности доказујући да није крив.
33. Ради утврђивања горе наведених чињеница, тужиља предлаже да суд изведе доказе читањем приложених писаних доказа, саслушањем у својству сведока Данијела Марковића и саслушањем Наташе Крстић, као заступнице туженог.
34. Повереница за заштиту равноправности, на основу свега наведеног, тражи од суда да спроведе законом прописан поступак и донесе

ПРЕСУДУ

1. **Утврђује се** да је тужено предузеће „Финансисмо Глобал“ са седиштем у ул. Саве Ковачевића 144, Београд, чија је заступница генерална директорка Наташа Крстић, извршило акт непосредне дискриминације према Данијелу Марковићу, ул. Кнегиње Љубице бб, Београд, одбијајући да га запосли због чињенице да је раније био осуђиван, чиме га је ставило у неповољнији положај у погледу остваривања права на рад под једнаким условима.
2. **Забрањује се** туженом предузећу „Финансисмо Глобал“ са седиштем у ул. Саве Ковачевића 144, Београд, чија је заступница генерална директорка Наташа Крстић, да убудуће дискриминише кандидате и кандидаткиње по основу осуђиваности или по неком другом личном својству.
3. **Налаже се** туженом предузећу „Финансисмо Глобал“ са седиштем у ул. Саве

Ковачевића 144, Београд, чија је заступница генерална директорка Наташа Крстић, да о свом трошку објави пресуду у дневном листу „Политика“, у року од 15 дана од њене правноснажности.

4. Тужено предузеће „Финансисмо Глобал“ са седиштем у ул. Саве Ковачевића 144, Београд, чија је заступница генерална директорка Наташа Крстић, **дужно** је да тужиљи Бранкици Јанковић, ул. Булевар краља Александра 84, Поверенику за заштиту равноправности, надокнади трошкове поступка, колико они буду износили, у року од 15 дана од дана правноснажности одлуке.

У Београду, 08.11.2023. године

Тужиља

Бранкица Јанковић

Повереница за заштиту равноправности

Тим „Драга Љочић“

ЛИТЕРАТУРА

Домаћи правни извори

- Акциони план за период од 2021. до 2023. године за спровођење Стратегије запошљавања у Републици Србији за период од 2021. до 2026. године („Сл. гласник РС“, бр. 30/2021).
- Закон о забрани дискриминације („Сл. гласник РС“ бр. 22/2009 и 52/2021).
- Закон о заштити података о личности („Сл. гласник РС“, бр. 87/2018).
- Закон о извршењу кривичних санкција („Сл. гласник РС“ бр. 55/2014 и 35/2019).
- Закон о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - др. закон).
- Закон о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017 - одлука УС, 113/2017 и 95/2018 - аутентично тумачење).
- Закон о судским таксама („Сл. гласник РС“, бр. 28/94, 53/95, 16/97, 34/2001 - др. закон, 9/2002, 29/2004, 61/2005, 116/2008 - др. закон, 31/2009, 101/2011, 93/2012, 93/2014, 106/2015 и 95/2018).
- Закон о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 10/2023):
- Кривични законик („Сл. гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005 - испр., 107/2005 - испр., 72/2009, 111/2009, 121/2012, 104/2013, 108/2014, 94/2016 и 35/2019).
- Кривични законик („Сл. гласник РС“, бр. 85/2005-30, 88/2005-51 - испр, 107/2005-171 – испр, 72/2009-53, 111/2009-36, 121/2012-3, 104/2013-3, 108/2014-3)
- Устав Републике Србије („Сл. гласник РС“, бр. 98/2006 и 115/2021)

Међународни правни извори

- General data protection regulation 2016/679, OJ L 119, 04.05.2016; cor. OJ L 127, 23.5.2018.
- Recommendation no. R (89) 2 of the Committee of Ministers to Member States on the protection of personal data used for employment purposes, Council of Europe, 1989.
- United Nations System Common Position on Incarceration, 2021.

Судска пракса

- *Google Spain v. AEPD and Mario Costeja Gonzalez* (62012CJ0131, 2014.).

- *M. M. v. The United Kingdom*, no. 24029/07.
- „*Relating to certain aspects of the laws on the use of languages in education in Belgium*„, *v. Belgium*, no. 1474/62; 1677/62; 1691/62; 1769/63; 1994/63; 2126/64 (23/07/1968).
- *Thlimmenos v. Greece*, no. 34369/97 (06/04/2000).

Пракса Поверенице за заштиту равноправности

- Мишљење на Предлог уредбе о ближим условима за пружање квалификованих услуга од поверења (бр. 110-00-1/2018-02).
- Мишљење поводом притужбе АА против привредног друштва ББ (бр. 07-00-173/2022-02).
- Мишљење поводом притужбе М.ж.п.д. против привредног друштва М.с.г. из Б (бр. 07-00-606/2013-01).
- Мишљење поводом притужбе М.Ж.П.Н. из Б. против привредног друштва „К.“ д.о.о. Н (бр. 07-00-134/2016-02).
- Препорука мере Националној служби за запошљавање (бр. 021-01-909/2023-02).
- Редовни годишњи извештај Повереника за заштиту равноправности за 2022. годину.

Остали извори

- Кланчар Т. (1993). Помоћ одпушћеним обсојенцем при укључењу у дрзбо као дел индивидуалнега превзгојнега програма мед престаянјем запорне казни ин по одпусту на протост (дипломско дело). Љубљана.
- Ковачевић Љ. (2023). Осуђиваност радника као сметња за заснивање радног односа, *Радно и социјално право: часопис за теорију и праксу радног и социјалног права*, vol. XXVII, број 1, 87-114.
- Министарство за људска и мањинска права и друштвени дијалог (2023). Друштвени дијалог „Рехабилитација, ресоцијализација и реинтеграција бивших осуђеника – пут до корисног члана друштва“.
- Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности (2018). Заштита података о личности у области радних односа.
- Срњић Ј., Ковачевић Н., & Николић Н, (2014). Живот после затвора, Резултати истраживања потреба осуђених лица у постпеналном периоду, Центар за превенцију криминала и постпеналну помоћ – НЕОСТАРТ. Београд.

- Стевановић И., Међедовић Ј., Петровић Б. & Вујичић Н. (2018). Експертско истраживање и анализа поврата у Републици Србији, Институт за криминолошка и социолошка истраживања. Београд.